

Θοδωρής Καστρινός

το δέντρο
κι ο
υπεραβλιστής
της Γης

Παιδικό διήγημα

Copyright © για την Ελλάδα και για ολόκληρο τον κόσμο

Θοδωρής Καστρινός

Κρόνου 11, Παλαιό Φάληρο 17561

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση, η αναπαραγωγή, ολική, μερική ή περιληπτική, ή η απόδοση κατά παράφραση ή διασκευή του περιεχομένου του βιβλίου με οποιονδήποτε τρόπο, μηχανικό, ηλεκτρονικό, φωτοτυπικό, ηχογράφησης ή άλλο, χωρίς την προηγούμενη γραπτή άδεια του συγγραφέα. Νόμος 2121/1993 και κανόνες του Διεθνούς Δικαίου που ισχύουν στην Ελλάδα.

Μια φορά κι ένα καιρό, σε μια όμορφη χώρα ζούσε ένα χαρούμενο και γελαστό παιδί, ο Σωτήρης.

Ο Σωτήρης έμενε με τους γονείς του σε ένα όμορφο σπίτι στην εξοχή.

Το σπίτι τους ήταν κοντά σ' ένα μικρό δασάκι κι ο Σωτήρης πήγαινε εκεί συχνά για να παίξει.

Μια μέρα ο Σωτήρης αποφάσισε να φτιάξει ένα ξύλινο πατίνι, πήρε λοιπόν το πριόνι και πήγε στο δασάκι για να κόψει ξύλα.

Έφτασε μπροστά σ' ένα μεγάλο δέντρο και διάλεξε ένα μεγάλο κλαδί. Έπιασε το πριόνι κι ετοιμάστηκε να το κόψει.

Τότε, άκουσε μια παράξενη βαθιά φωνή να του λέει:

-Ε, εσύ μικρέ ανθρωπάκο, τι πας να κάνεις;

Ο Σωτήρης σάστισε κοίταξε γύρο του για να δει ποιος μιλούσε αλλά δεν είδε κανένα. Η φωνή αυτή ήταν πολύ παράξενη, νόμιζε πως δεν την άκουσε με τα αυτιά του, ήταν σαν κάποιος να μιλούσε μέσα στο μυαλό του. Ήταν μια φωνή που δεν έμοιαζε να βγαίνει από στόμα ανθρώπου.

Ξανακοίταξε προσεκτικά γύρο του για να σιγουρευτεί κι είπε από μέσα του:

-Μπα, κανείς δεν είναι. Ξανάπιασε το πριόνι κι ετοιμάστηκε να κόψει το κλαδί. Τότε η φωνή ξανακούστηκε, έγινε πιο δυνατή και είπε:

-Καλά, σοβαρά πας να μου κόψεις το κλαρί μου;

-Ποιός μιλάει, ποιός είσαι; ρώτησε ξαφνιασμένος ο Σωτήρης.

-Είμαι το δέντρο, απάντησε η φωνή.

-Α, μη λες ψέματα, είπε θυμωμένος ο Σωτήρης, τα δέντρα δε μιλάνε. Άσε με να κόψω το κλαρί με την ησυχία μου, θέλω να φτιάξω ένα πατίνι.

Τότε το δέντρο του είπε με αυστηρό ύφος.

-Τι νομίζεις, επειδή τα δέντρα δεν μιλάνε με τους ανθρώπους σημαίνει πως είναι μουγκά και δεν έχουν να πούνε τίποτα ή πως δεν συνεννοούνται μεταξύ τους; Μήπως νομίζεις ότι τα δέντρα υπάρχουν μόνο και μόνο για να τους κόβετε εσείς τα κλαδιά; Κάνεις λάθος μικρέ ανθρωπάκο, τα δέντρα είναι ζωντανά. Μιλάνε και λένε πολλά, απλά εσείς οι ανόητοι άνθρωποι δεν μπορείτε να τα καταλάβετε ακριβώς επειδή δεν τα θεωρείτε σπουδαία και δεν προσπαθείτε καθόλου να το κάνετε.

Ο Σωτήρης είχε σαστίσει και δεν μπορούσε να πιστέψει πως μιλούσε μ' ένα δέντρο.

Το δέντρο συνέχισε:

-Μερικές φορές εσείς τα παιδιά που δεν έχετε χαλάσει εντελώς από τις καθημερινές ανοησίες που απασχολούν τους μεγάλους τα καταφέρνετε κι ακούτε κάτι περισσότερο. Να, όπως τώρα εσύ που χωρίς να το πιστεύεις μιλάς μ' εμένα. Εμένα που είμαι ένα δέντρο.

-Εντάξει, είπε ο Σωτήρης προσπαθώντας να βρει τη ψυχραιμία του, για πες μου λοιπόν τι σπουδαίο μπορείτε να κάνετε εσείς τα δέντρα; Γιατί δε πρέπει να κόψω το κλαρί σου;

-Χα, απάντησε το δέντρο, ούτε που φαντάζεσαι μικρό ανθρωπάκι πόσο σημαντικό είμαι για τη ζωή σου. Ούτε που φαντάζεσαι τι θα πάθαινες αν εγώ και τα άλλα δέντρα παύαμε ξαφνικά να υπάρχουμε.

-Τι θα πάθαινα, ρώτησε ειρωνικά ο Σωτήρης, εσύ κάθεται εδώ και δεν μπορείς ούτε τα κλαδιά σου να κουνήσεις μόνο σου.

Το δέντρο έμεινε σιωπηλό για λίγο και ύστερα ξαναμίλησε με ήρεμη φωνή.

-Ξέρεις μικρέ ανθρωπάκο γιατί αναπνέεις; ρώτησε το δέντρο.

-Ξέρω, απάντησε ο Σωτήρης, γιατί ο αέρας έχει οξυγόνο κι όταν αναπνέω βάζω μέσα μου οξυγόνο κι έτσι μπορώ να ζω.

-Και μήπως ξέρεις μικρέ ανθρωπάκο από που το βρίσκει ο αέρας το οξυγόνο που εσύ αναπνέεις για να μπορείς να ζεις; Ξαναρώτησε το δέντρο.

-Που το βρίσκει, αναρωτήθηκε ο Σωτήρης και συνέχισε, ο αέρας είναι γεμάτος οξυγόνο.

-Λάθος, του απάντησε το δέντρο. Λάθος μεγάλο. Όταν εσύ αναπνέεις παίρνεις το οξυγόνο από τον αέρα και στη θέση του βάζεις ένα άλλο υλικό που το λένε διοξείδιο του άνθρακα...

-Το ξέρω αυτό, πετάχτηκε ο Σωτήρης.

-Ναι, συνέχισε το δέντρο, αλλά ίσως δεν ξέρεις πως όσο εσύ αναπνέεις τόσο το οξυγόνο λιγοστεύει και το διοξείδιο του άνθρακα γίνεται περισσότερο. Έτσι αν κλειστείς σε ένα μικρό κουτί κι αναπνέεις για κάμποση ώρα το οξυγόνο θα τελειώσει και τότε, ...δεν θα μπορείς να ζεις. Κάτι τέτοιο θα γινόταν και σε ολόκληρη τη Γη αφού τόσα δισεκατομμύρια άνθρωποι και ζώα αναπνέουν αδιάκοπα.

-Και τότε γιατί δεν έχει τελειώσει ακόμη το οξυγόνο; ρώτησε ειρωνικά ο Σωτήρης.

-Ακριβώς επειδή υπάρχουνε εμείς τα δέντρα, απάντησε το δέντρο. Εμείς αναπνέουμε όπως κι εσείς όμως η δική μας αναπνοή κάνει το ανάποδο απ' αυτό που κάνει η δική σας, δηλαδή εμείς παίρνουμε το διοξείδιο του άνθρακα και βγάζουμε το οξυγόνο. Κατάλαβες τώρα μικρέ ανθρωπάκο

γιατί χωρίς εμάς δεν θα μπορούσατε να ζείτε; Εμείς γεμίζουμε τον αέρα οξυγόνο για να μπορείτε να αναπνέετε.

Ο Σωτήρης είχε μείνει με το στόμα ανοιχτό.

-Δηλαδή τα δέντρα είναι ζωντανά; μονολόγησε. Και που ξέρω πως δε μου λες ψέματα; Είπε στο δέντρο.

-Ευτυχώς, απάντησε το δέντρο, κάποιοι μεγαλύτεροι από σένα έκαναν το κόπο και μελετήσανε όλα αυτά που σου λω. Όλα αυτά είναι γραμμένα στα βιβλία των ανθρώπων κι αν ψάξεις μπορείς να τα βρεις. Χωρίς τα δέντρα οι άνθρωποι δεν μπορούν να ζήσουν.

-Και τότε, ρώτησε ο Σωτήρης, αφού οι άνθρωποι ξέρουν πόσο σπουδαία είσαστε γιατί δε σας προστατεύουν, γιατί σας κόβουν;»

-Έλα ντε, αυτό λέμε κι εμείς, απάντησε το δέντρο και συνέχισε. Οι άνθρωποι έχουν ένα μεγάλο πρόβλημα, μια μεγάλη αρρώστια, τη λένε απληστία. Αυτή η αρρώστια τους κάνει να προσπαθούν να εκμεταλλεύονται ότι βρίσκεται στη φύση για να γίνουν πλούσιοι επειδή νομίζουν ότι αν γίνουν πλούσιοι θα περνάνε καλύτερα. Αυτό βέβαια είναι λάθος. Όμως οι άνθρωποι δεν το καταλαβαίνουν κι έτσι κάνουν πολλές βλακείες που στο τέλος τους κάνουν τη ζωή χειρότερη αλλά όταν θα το καταλάβουν φοβάμαι πως θα είναι αργά και γι' αυτούς αλλά και για όλους τους άλλους που βρίσκονται πάνω στη γη.

-Μου φαίνεται πως δε συμπαθείς και πολύ τους ανθρώπους, είπε ο Σωτήρης.

-Ναι, δεν τους συμπαθώ είπε το δέντρο, και έχω πολλούς λόγους για να μην τους συμπαθώ. Θα σου πω ένα, έτσι για να αρχίσεις να μαθαίνεις. Βλέπεις τι γίνεται με τις πλημμύρες; Εμείς τα δέντρα που έχουμε μεγάλες ρίζες κρατάμε τα νερά της βροχής και δεν αφήνουμε τα ποτάμια και τα ρέματα να ξεχειλίζουν. Όταν μας κόβουνε ή μας καίνε τα νερά δεν μπορούν να κρατηθούν και τότε γίνονται πλημμύρες κι οι άνθρωποι πνίγονται και χάνουν τα σπίτια τους. Αυτό δεν το ήξερες;

-Το έχω ακούσει, είπε δειλά ο Σωτήρης, όμως δε καταλαβαίνω πως είναι δυνατόν οι μεγάλοι άνθρωποι να είναι τόσο ανόητοι, πως είναι δυνατόν να βάζουν σε κίνδυνο τη ζωή τους και το σπίτι τους αφού ξέρουν πως

-Μη κουράζεσαι, τον διέκοψε το δέντρο, οι άνθρωποι που κάνουν τις καταστροφές είναι λίγοι, είναι αυτοί που είναι περισσότερο άρρωστοι από την απληστία και που δε νοιάζονται για το κακό που κάνουν προκειμένου να κερδίσουν περισσότερα χρήματα. Αυτοί οι άνθρωποι είναι εντελώς αμόρφωτοι κι εντελώς βλάκες. Το λίγο μυαλό τους μπορεί να σκεφτεί μόνο μέχρι το πόσα χρήματα έχουν στη τσέπη τους. Είναι πολύ άρρωστοι κι επικίνδυνοι. Οι άλλοι απλά είναι αδιάφοροι και ασχολούνται με ασήμαντα πράγματα, έτσι δεν έχουν το καιρό να δούνε τι γίνεται και να σταματήσουν τουλάχιστον, τους άρρωστους.

-Δέντρο με κάνεις και φοβάμαι, είπε ο Σωτήρης.

-Πρέπει να φοβάσαι μικρέ ανθρωπάκο, είτε το δέντρο. Δυστυχώς οι άνθρωποι δεν αποδείχτηκαν άξιοι να κυριαρχούν στη γη. Ξέρεις παλιότερα, τότε που κυριαρχούσαν τα άγρια ζώα κι οι άνθρωποι ήταν κρυμμένοι στις σπηλιές ήταν καλύτερα. Ύστερα έμαθαν να φτιάχνουν εργαλεία και δυστυχώς βρήκαν και τη φωτιά. Τότε άρχισαν τα προβλήματα. Έχουν περάσει τόσες χιλιάδες χρόνια κι ακόμη συνεχίζουν να παίζουν με τις ανακαλύψεις τους. Μαθαίνουν τόσα πράγματα αλλά ακόμη δεν μπορούν να τα χρησιμοποιήσουν για το καλό τους. Τελικά είσαστε ένα πολύ σαχλό είδος. Το μόνο που καταφέρατε είναι να δημιουργείτε προβλήματα.

-Έλα τώρα είπε ο Σωτήρης, μην είσαι τόσο κακός, οι άνθρωποι είναι καλοί κι έχουν καταφέρει τόσα πολλά.

-Ανοησίες, είπε το δέντρο, αν είχαν μυαλό θα μπορούσαν να κάνουν το κόσμο καλύτερο και γι' αυτούς τους ίδιους και για κάθε άλλο είδος πάνω στη γη. Αυτοί όμως ξέρουν μόνο να καταστρέφουν.

-Κι εσύ που το ξέρεις, ρώτησε ενοχλημένος ο Σωτήρης.

-Χα, απάντησε το δέντρο, έχεις σκεφτεί ότι εγώ βρίσκομαι εδώ πάρα πολλά χρόνια; Έχεις σκεφτεί ότι από εδώ περνάνε χιλιάδες πουλιά και χιλιάδες έντομα κάθε μέρα; Έχεις σκεφτεί ότι οι ρίζες μου φτάνουν δεκάδες μέτρα μακριά και πολλά μέτρα κάτω από το χώμα που πατάς. Έχεις σκεφτεί ότι εγώ μπορώ να καταλαβαίνω πόσο έχει μολυνθεί ο αέρας και η βροχή από τις δικές σας ανοησίες;

-Σωστά, ψέλλισε ο Σωτήρης.

-Να ξέρεις, συνέχισε το δέντρο, πως οι άνθρωποι έχουν κάνει μεγάλο κακό στο κόσμο και πως αν δε σταματήσουν να καταστρέφουν σύντομα θα είναι πολύ αργά. Τις προάλλες είχε έρθει εδώ ένας γλάρος. Ναι, ένας γλάρος που ήθελε να δει αν μπορούσε να ζήσει στο δάσος γιατί η θάλασσα έχει δηλητηριαστεί τόσο που δε μπορούσε να βρει τροφή. Τα ψάρια έχουν λιγοστέψει και τα περισσότερα είναι άρρωστα. Ξέρεις γιατί;

-Γιατί; ρώτησε ο Σωτήρης.

-Γιατί, οι άνθρωποι ρίχνουν στη θάλασσα πολλά σκουπίδια, και πετρέλαιο και κάτι ουσίες που τις λένε χημικά κι είναι δηλητήρια. Αυτά σκοτώνουν τα ψάρια κι οι γλάροι δε βρίσκουν τροφή και πεθαίνουν. Σε λίγο ούτε οι άνθρωποι θα βρίσκουν ψάρια για να φάνε. Το ήξερες αυτό;

-Όχι, είπε ο Σωτήρης.

-Φαντάσου τώρα το γλάρο να τριγουρίζει στο δάσος, κι όμως έγινε, είπε το δέντρο.

-Δηλαδή καταστρέψαμε και τις θάλασσες; μονολόγησε ο Σωτήρης.

-Κι όχι μόνο, συνέχισε το δέντρο, καταστρέφετε και τον αέρα, δηλητηριάζετε τη βροχή, καταστρέφετε το χώμα και τα φυτά, καταστρέφετε και τα ζώα που τρωνε τα άρρωστα φυτά. Τα καταστρέφετε όλα.

-Ε, όχι, είπε ο Σωτήρης, είσαι υπερβολικό, δε μπορεί να τα κάναμε όλα αυτά εμείς και να μη φταιει κανείς άλλος.

-Κι όμως, απάντησε το δέντρο, για όλα αυτά φταίτε μόνο εσείς και κανένας άλλος. Εσείς καταστρέφετε τον αέρα με τους καπνούς από τα εργοστάσια και τα αυτοκίνητα, εσείς δημιουργήσατε τη τρύπα του όζοντος με τα χημικά που χρησιμοποιείτε. Εσείς ανακαλύψατε τα πυρηνικά και γεμίσατε το κόσμο με απόβλητα και ραδιενέργεια. Εσείς κάνατε τη βροχή όξινη με τα τοξικά δηλητήρια που φτιάξατε. Εσείς δηλητηριάσατε το χώμα με χημικά, τοξικά και ραδιενεργά υλικά. Εσείς φταίτε που τα ζώα τρωνε αυτά τα δηλητήρια κι αρρωσταίνουν. Ξέρεις πόσο κινδυνεύετε εσείς οι άνθρωποι όταν τρωτε φακές ή ρεβίθια ή φασόλια που έχουν γίνει σε χώμα με ραδιενέργεια; Δε ξέρεις! Ξέρεις πως ακόμη και το ψωμί που τρως μπορεί να έχει γίνει από σιτάρι που φύτρωσε σε δηλητηριασμένο χώμα;

-Σταμάτα, είπε σαστισμένος ο Σωτήρης, δεν μπορώ να ακούσω άλλο.

-Αχ, και να ήξερες πόσο πολύ κινδυνεύεις, συνέχισε το δέντρο. Ακόμη και το γάλα που πίνεις μπορεί να μην είναι πια καθαρό. Το πρόβατο ή η αγελάδα μπορεί να τρωει άρρωστα χόρτα και το γάλα να είναι επικίνδυνο. Αυτή είναι κι η μεγαλύτερη ανοησία των ανθρώπων. Προσπαθώντας να κερδίσουν περισσότερα χρήματα, κατάφεραν να καταστρέψουν όλα εκείνα που θα μπορούσαν να αγοράσουν με τα χρήματά τους. Γι' αυτό σου λεω, καλύτερα να είχατε μείνει στις σπηλιές!

Ο Σωτήρης είχε σκύψει το κεφάλι και σκεφτόταν αν έπρεπε να πιστέψει το δέντρο. Και που ξέρω πως λει αλήθεια αναρωτήθηκε. Τότε το δέντρο που είχε καταλάβει τι σκεφτόταν ο Σωτήρης του είπε:

-Ξέρω τι σκέφτεσαι, δε με πιστεύεις όμως έχω πολλές αποδείξεις να σου φέρω για να δεις πως έχω δίκιο και πως όσα σου είπα είναι αληθινά. Λοιπόν, είσαι έτοιμος να ακούσεις τι έχει να σου πει μια μέλισσα ;

-Πως, είπε ο Σωτήρης, μιλάνε κι οι μέλισσες ;

-Και βέβαια, απάντησε το δέντρο, όλοι μιλάνε και τα ζώα και τα φυτά και τα έντομα, ακόμη και τα ψάρια μιλάνε. Αχ, πόσο αφελείς είσαστε εσείς οι άνθρωποι. Καλά πιστεύεις πως μόνο οι άνθρωποι μπορούν να συνεννοούνται πάνω στη γη;

-Και τι γλώσσα μιλάνε οι μέλισσες, ρώτησε ο Σωτήρης.

-Καθ' ένας μιλάει τη δική του γλώσσα, όμως αν προσπαθήσουμε μπορούμε να μάθουμε και να καταλάβουμε όλες τις γλώσσες.

-Καλά, πως; ξαναρώτησε ο Σωτήρης.

-Θα σου πω κάτι απλό, απάντησε το δέντρο. Όταν δεις ένα φυτό να μαραίνεται τι καταλαβαίνεις;

-Καταλαβαίνω πως διψάει, απάντησε ο Σωτήρης.

-Μπράβο, είπε το δέντρο, είδες πως ξέρεις ήδη μερικά πράγματα. Θα σου πω και κάτι ακόμη. Όταν η γάτα τρίβεται στα πόδια σου τι θέλει ;

-Θέλει χάδια, απάντησε ο Σωτήρης.

-Και όταν νιαουρίζει, ξαναρώτησε το δέντρο.

-Θέλει φαγητό, απάντησε ο Σωτήρης.

-Είδες λοιπόν πόσα ξέρεις από τη γλώσσα της γάτας κι είμαι σίγουρος πως ξέρεις κι άλλα, είπε το δέντρο, ξέρουμε αρκετά για να μπορούμε να επικοινωνούμε με τα άλλα πλάσματα αλλά δε δίνουμε σημασία.

-Ναι, αλλά να μιλάω μαζί σου ή με μια μέλισσα είναι διαφορετικό, είπε ο Σωτήρης.

-Ναι, απάντησε το δέντρο, είναι διαφορετικό και δε συμβαίνει κάθε μέρα όμως να ξέρεις πως όπως εσύ μπορείς να καταλάβεις τι θέλει η γάτα ή το φυτό έτσι κι εκείνα μπορούν να καταλάβουν εσένα. Όμως σου είπα πως θα μιλήσεις με μια μέλισσα και μάλιστα στη δική σου γλώσσα όπως μιλάς και με μένα, λοιπόν είσαι έτοιμος ;

-Ναι απάντησε ο Σωτήρης.

Τότε το δέντρο κούνησε αργά ένα κλαρί του και μια μέλισσα πέταξε χαμηλά και κάθισε στον ώμο του Σωτήρη. Με τη ψιλή φωνή της που έμοιαζε με ζουζούνισμα του είπε:

-Το δέντρο σου λει αλήθεια, οι άνθρωποι έχουν προκαλέσει μεγάλες καταστροφές. Μπορώ να σου πω πως εκατομμύρια μέλισσες κι άλλα έντομα πεθαίνουν επειδή τα φυτά έχουν δηλητηριαστεί από τα φυτοφάρμακα που βάζουν οι άνθρωποι. Ακόμη να ξέρεις πως από τα φυτοφάρμακα πεθαίνουν και τα πουλιά. Μεγάλη καταστροφή σου λεω. Τα καημένα τα πουλιά σκοτώνονται και από τους κυνηγούς. Κι αυτό είναι πολύ κακό. Από το δικό μου μελίσι που είχε είκοσι χιλιάδες μέλισσες δεν έχουν μείνει ούτε χίλιες, το φαντάζεσαι; Αλλά και τα ζώα έχουν πάθει μεγάλο κακό. Οι άνθρωποι βάζουν δηλητηριασμένα δολώματα και κάθε μέρα πεθαίνουν πολλές αλεπούδες και κουνάβια. Ακόμη πεθαίνουν λύκοι και αρκούδες. Σε λίγο δηλαδή θα έχουν πεθάνει όλοι και δε θα υπάρχει τίποτα.

-Τι μου λες, είπε ο Σωτήρης.

-Και να ξέρεις πως αυτά που σου λεω δεν είναι τίποτα, συνέχισε η μέλισσα, μια μέρα είχα πετάξει ως τη θάλασσα, είχα καθίσει σε ένα βραχάκι δίπλα στο νερό και τότε άκουσα ένα βογκητό. Κοίταξα προσεκτικά και είδα πως δίπλα μου ήταν μια πεταλίδα, ξέρεις εκείνα τα μικρά κοχυλάκια που κολλάνε στους βράχους. Τι έπαθες καλέ, τη ρώτησα και τότε εκείνη μου είπε πως ήταν στεναχωρημένη γιατί όλοι οι φίλοι της είχαν πεθάνει επειδή ο βράχος τους είχε σκεπαστεί από πετρέλαιο που είχε βγει από ένα πλοίο. Μάλιστα μου είπε πως ήταν σίγουρη πως σύντομα θα πέθαινε κι εκείνη αφού τα πλοία άφηναν κάθε λίγο και λιγάκι πετρέλαιο να χύνεται και να μολύνει τη θάλασσα.

-Ευτυχώς τουλάχιστον που το πετρέλαιο δε βουλιάζει, μονολόγησε ο Σωτήρης και δε θα πεθάνουν τα ψάρια.

-Μην είσαι τόσο σίγουρος, απάντησε η μέλισσα, από ότι μου είχε πει ένας κάβουρας που είχα γνωρίσει οι θάλασσες έχουν γεμίσει από μια ουσία που τη λένε μόλυβδο και που τη πετάνε οι άνθρωποι στη θάλασσα μαζί με τα υπόλοιπα σκουπίδια τους. Αυτή η ουσία δηλητηριάζει και σκοτώνει τα πάντα, και τα καβούρια και τα ψάρια ακόμη και τα φύκια.

-Πω, πω είπε ο Σωτήρης με κάνεις και ντρέπομαι που είμαι άνθρωπος. Κάτι πρέπει να γίνει, δε μπορούμε να αφήσουμε το κόσμο να καταστραφεί. Κάτι πρέπει να κάνουμε.

-Έχεις δίκιο, απάντησε η μέλισσα, κι αυτό το κάτι πρέπει να το κάνετε εσείς οι άνθρωποι γιατί εσείς δημιουργήσατε το πρόβλημα.

Το δέντρο που άκουγε κουνούσε τα κλαδιά του όπως θα κουνούσε ένας άνθρωπος το κεφάλι του καθώς συμφωνούσε με όσα άκουγε.

Ο Σωτήρης έμεινε για λίγο σκεπτικός, ύστερα σήκωσε το κεφάλι του και κοίταξε το δέντρο.

-Λοιπόν δέντρο, είπε αποφασιστικά, έμαθα πολλά σήμερα και πραγματικά σε πιστεύω, και σένα και τη μέλισσα, όμως αφού εσύ είσαι τόσο σοφό, σίγουρα θα ξέρεις και το τι μπορεί να γίνει για να σταματήσει αυτή η καταστροφή. Πες μου λοιπόν τι πρέπει να κάνουμε για να σώσουμε το κόσμο. Εγώ θα γίνω πολεμιστής για τη σωτηρία του κόσμου.

-Χμ, καλά το σκέφτηκα πως μόνο τα μικρά ανθρωπάκια θα μπορούσαν να είναι η ελπίδα για το μέλλον, μονολόγησε το δέντρο, ενώ η μέλισσα κουνούσε με τη σειρά της καταφατικά το κεφάλι της. Για έλα πιο κοντά, είπε στο Σωτήρη.

Ο Σωτήρης πλησίασε άφοβα και με το κεφάλι ψηλά, έτσι όπως θα πλησίαζε ο μεγάλος πολεμιστής που είναι αποφασισμένος να νικήσει και που μόλις είχε βρει ένα μεγάλο σκοπό για να αγωνιστεί.

-Πως σε λένε; ρώτησε το δέντρο.

-Σωτήρη, απάντησε εκείνος περήφανα.

-Λοιπόν Σωτήρη, συνέχισε σοβαρά το δέντρο, είσαι σίγουρος πως θέλεις να γίνεις ο αρχιστράτηγος της μεγάλης εκστρατείας για τη σωτηρία της γης;

-Ναι, απάντησε σταθερά ο Σωτήρης, θέλω να πολεμήσω μέχρι να νικήσουμε και να σώσουμε τη γη.

Τότε το δέντρο κούνησε με δύναμη τα κλαριά του κι ακούστηκε ένα βουητό. Σχεδόν αμέσως ένας σπουργίτης εμφανίστηκε και κάθισε σε ένα κλαρί. Σε λίγο ένας σπίνος, ένας κότσυφας και ένας αετός προστέθηκαν στη παρέα. Δε πέρασαν λίγα λεπτά και ο τόπος γέμισε με πουλιά. Ύστερα φάνηκαν τα ζώα, μια αλεπού, ένα κουνάβι, ένας σκύλος, ένα ζαρκάδι και πολλά άλλα. Ήρθαν και πολλά ζουζούνια, μέλισσες, μύγες, πυγολαμπίδες, πασχαλίτσες και μυρμήγκια. Ήρθαν και κότες και φασιανοί και πέρδικες. Ήρθαν και κάμπιες και

πεταλούδες και ποντίκια. Σε λίγο γύρο από το δέντρο είχε μαζευτεί ολόκληρη η φύση.

Τότε το δέντρο με τη βαριά φωνή του είπε:

-Σας κάλεσα για να σας παρουσιάσω το Σωτήρη. Ο Σωτήρης θα γίνει ο υπερασπιστής της γης, θα πολεμήσει για να αλλάξουν τα πράγματα και να γίνουν όλα όπως ήταν τον παλιό καλό καιρό. Εμείς όλοι θα τον βοηθάμε και θα του συμπαραστεκόμαστε όποτε μας χρειάζεται. Συμφωνείτε;

-Ναι, ήρθε η απάντηση με μια φωνή από όλους και ύστερα ακούστηκε ένα μεγάλο. Μπράβοοοοο!

Τότε το δέντρο είπε με επισημότητα στο Σωτήρη.

-Σωτήρη, σε ονομάζω υπερασπιστή της γης και μεγάλο πολεμιστή για τη σωτηρία της φύσης και σου δίνω εντολή να πας να βρεις όσο περισσότερα παιδιά μπορείς και να κάνεις το μεγαλύτερο στρατό του κόσμου για να πολεμήσετε και να νικήσετε όλους εκείνους που καταστρέφουν τη γη μας. Εμείς τα δέντρα, τα ζώα, τα πουλιά, τα έντομα, τα ψάρια, τα φυτά, θα είμαστε μαζί σας και θα σας βοηθάμε όπου κι αν βρισκόσαστε. Ακόμη μαζί μας στο ωραίο αγώνα θα είναι τα νερά, η θάλασσα, τα ποτάμια, οι λίμνες, οι πηγές και τα ρυάκια. Μαζί μας θα είναι κι ο αέρας, τα σύννεφα, η βροχή, οι αστραπές κι οι κεραυνοί. Όλοι μαζί θα αγωνιστούμε για να σώσουμε τη γη.

Ο Σωτήρης ήταν μαγεμένος, του άρεσε ο μεγάλος αγώνας που έπρεπε να κάνει κι ήξερε πως θα τα κατάφερνε.

Όμως δεν ήξερε τι ακριβώς έπρεπε να κάνει, ρώτησε λοιπόν το δέντρο:

-Πες μου τι πρέπει να κάνω, πως θα καταφέρουμε να νικήσουμε.

-Μην ανησυχείς, του απάντησε το δέντρο, το μεγάλο όπλο μας είναι η αλήθεια. Θα πούμε σε όλους την αλήθεια. Θα πούμε σε όλους τι συμβαίνει. Θα τους αναγκάσουμε να μάθουν. Θα τους υποχρεώσουμε να ανοίξουν τα μάτια τους και να δούνε τι γίνεται γύρω τους. Τα παιδιά θα κάνουν μάθημα στους μεγάλους. Θα βάλουν τους γονείς να βοηθήσουν.

Όλα τα παιδιά θα κάνουν στους γονείς μια πολύ σπουδαία ερώτηση που θα τους αναγκάσει να έρθουν κι αυτοί μαζί μας.

Άκουσε λοιπόν την ερώτηση.

«Γιατί μπαμπά, γιατί μαμά δε φωνάζετε, δε κάνετε κάτι, αφού βλέπετε πως κάποιοι καταστρέφουν τη φύση; Δε σας νοιάζει σε τι κόσμο θα ζήσουμε εμείς τα παιδιά σας που τόσο μας αγαπάτε;»

Τότε οι γονείς θα σκεφτούν. Θα δούνε πως τα παιδιά έχουν δίκιο και με χαρά θα έρθουν μαζί μας στο μεγάλο πόλεμο εναντίον εκείνων που καταστρέφουν τη γη.

Έτσι, οι γονείς που σαν μεγαλύτεροι ξέρουν περισσότερα και μπορούν να κάνουν ακόμη πιο πολλά θα γίνουν οι καλύτεροι σύμμαχοι στον αγώνα μας κι όλοι μαζί θα δώσουμε τη μεγάλη μάχη ...και θα νικήσουμε.

-Δηλαδή, ρώτησε ο Σωτήρης εμείς τα παιδιά δε θα κάνουμε τίποτε άλλο;

-Καλό μου παιδί, απάντησε το δέντρο, αν νομίζεις ότι είναι λίγο το να ξυπνήσεις τους μεγάλους και να τους κάνεις να πολεμήσουν πρέπει να σου πω πως αυτό είναι το σπουδαιότερο απ' όλα. Αυτή είναι η αρχή και μόνο τα παιδιά μπορούν να την κάνουν.

Εμπρός λοιπόν, ξεκίνα αμέσως τώρα υπερασπιστή της γης και μεγάλε πολεμιστή για τη σωτηρία της φύσης, πάρε ένα από τα φύλλα μου και βάλε το στο στήθος σου. Αυτό θα είναι το σημάδι πως ανήκεις στο στρατό των υπερασπιστών της γης. Βρες όσο ποιο πολλά παιδιά μπορείς, πες τους όσα σου είπα και κάνε τους στρατιώτες στο μεγάλο στρατό μας. Κάνε τα παιδιά υπερασπιστές της γης και πολεμιστές για τη σωτηρία της φύσης. Εμπρός όλοι μαζί για τη νίκη.

Ο Σωτήρης πήρε το φύλλο και το φόρεσε με καμάρι στο στήθος του.

-Για δεξ γύρο σου, συνέχισε το δέντρο, κάπου εδώ γύρο υπάρχουν παιδιά, ο κόσμος είναι γεμάτος παιδιά, πήγαινε και πες τους. Ελάτε παιδιά, ελάτε να πολεμήσουμε για τη γη μας. Ελάτε, ελάτε να γίνετε και εσείς υπερασπιστές της γης. Ελάτε, ελάτε. Φορέστε στο στήθος το φύλλο του υπερασπιστή της γης. Ελάτε, και να θυμόσαστε πως σ' αυτό τον αγώνα θα έχουμε μαζί σας όλα τα ζώα και τα πουλιά και τα ψάρια και τα έντομα. Όλα τα δέντρα και τα φυτά της στεριάς και της θάλασσας. Μαζί μας θα είναι όλη η φύση.

Εμπρός Σωτήρη, κουράγιο, εμπρός για τη νίκη.

Έτσι λοιπόν ο Σωτήρης έγινε ο υπερασπιστής της γης κι ο μεγάλος πολεμιστής για τη σωτηρία της φύσης. Άφησε τους φίλους του, τα δέντρα και τα ζώα, στο δασάκι και γύρισε στο κόσμο των ανθρώπων. Εκεί δούλεψε πολύ και βρήκε πάρα πολλά παιδιά που έγιναν κι αυτά υπερασπιστές της γης. Ακόμη και τώρα, κάθε μέρα βρίσκει κι άλλα παιδιά. Όλα τα παιδιά ακολούθησαν τις οδηγίες του δέντρου και γρήγορα οι γονείς των παιδιών έγιναν σύμμαχοι και υπερασπιστές της γης.

Ο στρατός των υπερασπιστών της γης άρχισε να μεγαλώνει, και συνεχίζει να μεγαλώνει ακόμη και σήμερα. Σιγά-σιγά γίνεται ένας μεγάλος στρατός που γρήγορα θα καταφέρει να γίνει παντοδύναμος και να νικήσει.

Τώρα, που όλο και περισσότερα παιδιά μαθαίνουν για το στρατό των υπερασπιστών της γης, έρχονται κι αυτά να γίνουν στρατιώτες. Ο στρατός μεγαλώνει και η μεγάλη πρόσκληση ισχύει τώρα πια για όλα τα παιδιά του κόσμου.

Αυτή η πρόσκληση λέει:

Παιδιά, ελάτε κι εσείς να πολεμήσουμε μαζί για να σώσουμε τη γη.

Έτσι λοιπόν όσα παιδιά θέλουν να γίνουν στρατιώτες υπερασπιστές της γης, πρέπει να φορέσουν ένα φύλλο στο στήθος και να κάνουν στους γονείς την ερώτηση:

Γιατί μπαμπά, γιατί μαμά δε φωνάζετε, δε κάνετε κάτι, αφού βλέπετε πως κάποιοι καταστρέφουν τη φύση; Δε σας νοιάζει σε τι κόσμο θα ζήσουμε εμείς τα παιδιά σας που τόσο μας αγαπάτε;

Αυτή η ιστορία δεν τελειώνει εδώ.

Αυτή η ιστορία συνεχίζεται και θα συνεχίζεται όσο θα υπάρχουν παιδιά κι όσο η φύση θα κινδυνεύει από τις ανθρώπινες ανοησίες.

Όλα αυτά για να ζήσουνε αυτοί καλά κι όλοι μας ακόμη καλύτερα.